

[Arne Melchior]

derfor også af den grund kun at afvise. Jeg tilslutter mig, jeg tror, det var fru Ebba Strange, der sagde: Skulle danskheden virkelig være så ringe stedt? Skulle danskerne være så usle og så ringe, at de ikke skulle kunne absorbere og med glæde modtage, samarbejde med og indarbejde elementer af menneskeheden, som er født med anden hudfarve, med anden religion, i en anden nation? Selvfølgelig kan vi det! Jeg er taknemlig og stolt over mit danske folk og har al tillid til, at det skal nok klare det, som er nødvendigt at klare i den sammenhæng.

Glistrup (FP):

I 1849 bestemte den grundlovgivende rigsforsamling sig til, at man skulle indføre repræsentativt demokrati i Danmark, og at man ikke skulle have folkeafstemninger, efter hvad der dengang var den fremherskende opfattelse. Det var naturligt under datidens forhold, men der er unægtelig sket nogle gevaldige ændringer i de mellemliggende 139 år – ja, der sker her i denne tid, hvor folkeafstemninger rent praktisk lattes noget så enormt, store ændringer med edb-terminaler osv., så man glimrende kan indføre meget hyppige folkeafstemninger rent teknisk nu. Dertil kommer, at man dengang kunne sige – sådan som nogle talere har været inde på i dag, det var hr. Niels Anker Kofoed bl.a. – at man på folketingsvalgdagen kan tage stilling til de forskellige spørgsmål. Det kunne man, som tilstanden var i det 19. århundrede og begyndelsen af det 20. århundrede, for da var landboernes synspunkter nogenlunde ensartede, de stemte på Venstre. Arbejdernes synspunkter, hvis der skulle lovgives om dem, var nogenlunde ensartede, de stemte på Socialdemokratiet osv. Nu om dage er befolkningen derimod rent faktisk opsplittet om et væld af problemer: NATO, Storebæltsbro, social bistandshjælp, Roskilde Universitet og flygtninge osv., så man kan ikke på en folketingsvalg dag tilkendegive befolkningens stilling. Derfor kommer vi i den situation, som vi bl.a. er i med flygtningespørgsmålet i dag antagelig, at man har et Folketing, der fra 170 medlemmers side har en sammenhængende opfattelse, som er af én karakter, og 9 medlemmer, der har en anden opfattelse, og hvor vi dog ved fra opinionsundersøgelserne, at det er ret givet, at Fremskridtspartiets synspunkter om det emne, vi diskuterer, repræsenterer væsentlig mere end de 4,8

pct. af stemmerne, som vi fik på sidste folketingsvalg dag.

Derfor må den, der vil noget med demokratiet, sige, at spørgsmål af den art, som hr. Svend Heiselberg også så rigtigt fremhævede i sidste uge, må ud til folkeafstemning. Så kan det ikke nytte noget med hr. Niels Anker Kofoed og andre bare at sige: I kan bruge grundlovens § 42. Jamen det kan vi jo ikke. Der er ikke et eneste lovforslag i øjeblikket vedtaget i Folketinget inden for de sidste 14 dage om dette emne. Forudsætningen for, at vi kan bruge § 42, er, at folketingsflertallet hjælper os og vedtager et lovforslag, hvorefter vi har 14 dage, hvor vi eventuelt kan gøre det. Når den situation måtte opstå – måske om 20 år eller 70 år eller 90 år, det er der ingen af os der ved, men vi kan ikke spørge folket nu og her om, hvorvidt vi skal have dette punkt ud, uden at gå den vej, vi går ved at foreslå en vejledende folkeafstemning.

Så kan man jo altid – det er jo traditionelt – skændes om, hvordan temaet skal udformes. Herom sagde fru Pia Kjærsgaard så fuldstændig rigtigt, at lad os så se at enes om, hvis vi ellers er enige om, at flygtningespørgsmålet skal ud til folkeafstemning, hvordan vi så laver et tema. Det er ikke nogen lykkelig § 42-ordning, vi har, hvor befolkningen tager stilling til et eller andet juridisk lovforslag, og så er det kun lige det lille lovforslag, befolkningen skulle tage stilling til. Det siger faktisk ikke rigtig noget til Folketinget bagefter, at lige præcis med de 17 paragraffer, det og det lovforslag havde, var virkningen altså den, at det ville befolkningen ikke have. Kunne man så gøre, som VKR-regeringen gjorde, da de gennemførte Krag's jordlovspakke i 1969, bare omgå folkeafstemning ved at ændre et enkelt komma hist og pist og i øvrigt gå tværs imod folkeafstemningen? Derfor er det langt, langt lykkeligere med folkeafstemningstemaer som foreslået af Fremskridtspartiet, hvor man giver en klar holdning og får en ledestjerne, hvorefter man skal navigere. Blev dette tema, som Fremskridtspartiet foreslår, vedtaget, er det i hvert fald helt oplagt, at så ville et parti som SF arbejde totalt imod folkeafstemningen, hvis de fortsatte med alle deres taler i radio og fjernsyn og andre steder om, at man skal slække på flygtningepolitikken.

Derfor vil der med det veludformede spørgsmål, som Fremskridtspartiet foreslår i det foreliggende forslag, være langt, langt mere afgø-